"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯଦି ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ଦୂରରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଅଛ, ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସାଥିରେ ରହିବାର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦୂରଦେଶୀ ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୂରଦର୍ଶୀ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା କିପରି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହାର ଜ୍ଞାନ ଦୂରଦର୍ଶୀ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣରେ ଅଛୁ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା ସେତେବେଳେ ଶୂଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲୁ, ତା'ପୂର୍ବରୁ ବୈଶ୍ୟ... ବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲୁ । ଦୂରଦେଶରେ ରହୁଥିବା ବାବା ଆସି ଏହି ଦୂରଦର୍ଶୀ ହେବାର ସାରା ଜ୍ଞାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଯୋ ପିଆ କେ ସାଥ୍ ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କ ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ବୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅଛ ନା । ଯଦିଓ ବିଦେଶରେ ଅଥବା ଯେଉଁଠି ବି ଥାଅ, ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସାଥିରେ ଅଛ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାଉଛ ନା । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବି ସ୍ଥାନରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି । ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହେଉଛି ଏହାପରେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ବିକର୍ମାଜିତ୍ ସମ୍ବତ । ପୁଣି ଯେବେ ରାବଣରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ରାଜା ବିକ୍ରମଙ୍କର ସମ୍ବତ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତାହା ବିକର୍ମାଜିତ୍, ତାହା ବିକର୍ମୀ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହେଉଛ । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ବିକର୍ମୀ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅତି ବିକର୍ମୀ ଅଟନ୍ତି । କାହାକୁ ହେଲେ ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଜଣାନାହିଁ । ଆଜି ବାବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏକଥା ସ୍ମୃତି ରୁହେ କି ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟୁ ? ଯେପରି ତୁମେମାନେ ଭାବୁଛ ଆମେ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମର ଅଟୁ, କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ହେଉଛୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଧର୍ମର । ସେହିପରି ସେଠାରେ ଦେବତାମାନେ ନିଜକୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଭାବନ୍ତି କି ? ଏସବୁ ବିଚାର କରିବାର କଥା ଅଟେ ନା । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭାବିବେ ଆମେ ଅମୁକ ଧର୍ମର ଅଟୁ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଧର୍ମ ରହିଛି, ତେଣୁ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଅଲଗା ଅଲଗା ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ହିଁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅମୁକ ଧର୍ମର ଅଟୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଯେ କୌଣସି ଧର୍ମ ଥାଏ, କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ରାଜତନ୍ତ୍ର ଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ହେଉଛୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର । ଆଉ କାହାକୁ ଦେବୀ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରକୁ ହିଁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ଏପରି କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । କାହା ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ଅଛ, ଜାଣିଛ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ଧର୍ମର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏକ ଧର୍ମ ହିଁ ରହିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମହାପ୍ରଳୟ ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ହେଲେ ରହିବ ନାହିଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ କଥା । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଠିକ୍ କ'ଣ ? ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ସବୁ ଜଳମୟ ହେବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭାରତ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜଳମୟ ହୋଇଯିବ । ଏତେ ବଡ ସୃଷ୍ଟିର କ'ଣ ଦରକାର । କେବଳ ଏକା ଭାରତରେ ହିଁ ଦେଖ କେତେ ଗାଁ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ଜଙ୍ଗଲ ଥିଲା ପୁଣି ସେଥିରୁ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ତୁମେମାନେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ହିଁ ରହିବ । ଏହା ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବା ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିବବାବା କିଏ ? ତାଙ୍କର ପୂଜା କାହିଁକି କରାଯାଉଛି ? ଅରଖ ଆଦି ଫୁଲ କାହିଁକି ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି ? ସେ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା, କିନ୍ତୁ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା କୌଣସି ଜିନିଷ ହିଁ ନଥାଏ । ତେବେ ସେ କିଏ ? ଯାହାଙ୍କୁ ଫୁଲ ଆଦି ଚଢ଼ାଉଛ ? ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ତିଆରି ହେଉଛି କାହିଁକିନା ସେ ହିଁ ଭାରତ ଏବଂ ସାରା ଦୁନିଆର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ ସେବା କରାଯାଉଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ନିଜକୁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର କହିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନଥିଲା କି ଆମେମାନେ ଦେବୀଦେବତା ଥିଲୁ, ପୁଣି ଏବେ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଝିବା ଦରକାର — ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର — ଗାୟନ ରହିଛି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଋଷି ମୁନି ଇତ୍ୟାଦି କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ନେତି-ନେତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତ ନାହିଁ କହିଯାଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ଛୋଟ, ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଜଣାନଥାଏ, ଯେତେ ଯେତେ ବଡ ହେଉଥିବେ, ସେହିପରି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଥିବେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ବିଲାତ କେଉଁଠି, ଅମୁକ ସ୍ଥାନ କେଉଁଠି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନଥିଲି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ଅଭିନେତା ଅଟେ ନା । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଟକ ଦୁଇଟି କଥା ଉପରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି — ଭାରତର ପରାଜୟ ଏବଂ ଭାରତର ବିଜୟ ।

ଭାରତରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ପବିତ୍ର ଧର୍ମ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପବିତ୍ର ଧର୍ମ ଅଛି । ଅପବିତ୍ରତା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ନିଜ ନାମରେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀର ଉପାଧି ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀର ଅର୍ଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀମତ୍ ଭଗବାନ ଉବାଚ କୁହାଯାଏ ନା । ତେବେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାହାକୁ କହିବା ? ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି ନା — ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କୁହାଉଛନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ନାମ ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ନିଜ ଉପରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବିସ୍ତାରର କଥା । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଥାଉ । ଏହା ହିଁ ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ତୁମେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେଉଛ — ବାରମ୍ବାର ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏଠାରେ ଏହି ଶରୀର ତ ୫ ତତ୍ୱରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତିଆରି ହେଉଛି, ନଷ୍ଟ ହେଉଛି ପୁଣି ତିଆରି ହେଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅବିନାଶୀ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ବିଘ୍ନ ପଡିଲେ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଯାଦରେ ରୁହ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ହିଁ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛୁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଏକଥା ଜାଣନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି — ଆମେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତି କରିଛୁ । ନିଶ୍ଚିତ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଶିବ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ଧନବାନ ମଧ୍ୟ ସିଏ ହିଁ ଥାଆନ୍ତି ନା । ବଡ-ବଡ ରାଜାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ରାଜାମାନେ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିଥାନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବିସ୍ତାରର କଥା । ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି କୁହାଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ବର୍ଷ ଲାଗିଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ସହଜ ଅଟେ । ସେଥିରେ ଏତେ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ, ଯେତେ ସମୟ ଯାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା ପାଇଁ ଲାଗିଥାଏ । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସ । ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କର । ଏପରି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କର । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି — ପତିତରୁ ପାବନ କର । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଏ । ଏହାକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ । ପତିତ ଦୁନିଆ କହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ କେହି ପତିତ ବୋଲି ଭାବି ନଥାନ୍ତି । ନିଜ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ କାହା ହାତରୁ ଖାଉନାହଁ ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ କ'ଣ ଅଛୁଆଁ ? ଆରେ, ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ କହୁଛ ନା । ପତିତ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଆମେ ପତିତ, ଏହି ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପତିତଙ୍କୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ । ଗାୟନ ଅଛି ନା - ଅମୃତ ଛାଡି ବିଷ କାହିଁକି ଖାଇଲ । ବିଷ ତ ଖରାପ ଜିନିଷ ଅଟେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ବିକାର ରୂପି ବିଷ ତୁମକୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ କ'ଣ କେହି ବିଷ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ନିଶାଖୋର ନିଶା ବିନା, ମଦୁଆ ମଦ ବିନା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ବିକାର ବିନା ରହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଲଢେଇ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ମଦ ପିଆଇ ନିଶା ଚଢ଼ାଇ ଯୁଦ୍ଧଭୂମୀକୁ ପଠାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ନିଶା ମିଳିଲା ବାସ୍, ଭାବନ୍ତି ଆମକୁ ଏପରି କରିବାକୁ ହେବ । ଏମାନଙ୍କର ମରିବାକୁ ଡର ନଥାଏ । ଯେଉଁଠାକୁ କହିଲେ ବମସ୍ ନେଇ ବମସ୍ ସହିତ ମରିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମୁସଳ ଅର୍ଥାତ୍ ମିସାଇଲର ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଥିଲା, ସଠିକ୍ କଥା ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖୁଛ । ଆଗରୁ ତ କେବଳ ପଢୁଥିଲ, ପେଟରୁ ମୁସଳ ବାହାର କରି ପୁଣି ଏପରି କଲେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ପାଣ୍ଡବ କିଏ, କୌରବ କିଏ ? ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଜୀବଦ୍ଦଶାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀଇଁ ଥାଉ ଥାଉ ଦେହ ଅଭିମାନରୁ ମରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କହୁଛ ନା ଏହି ପୁରୁଣା ଜୋତା ଛାଡି ନୂଆ ନେବୁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସୁଛି । ମୋର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ କେତେ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ନାମ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ନାମ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯାହାଙ୍କର ଆମେ ଦିନେ ପୂଜା କରୁଥିଲୁ ସେ ଆସି ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଆମେ ପୂଜାରୀ ଥିଲୁ, ଏବେ ଆମେ ନିଜେ ସେହିଭଳି ହେଉଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ସ୍ମରଣ କରୁଥାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଅ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଧାରଣା କରିପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଧିକ ଧାରଣା ନ କରିପାରିଲେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ଧାରଣା ତ କରୁଛ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିଚାଲ । ଯେଉଁମାନେ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ କେବଳ ଏଠାରେ ବସି ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ । ଏଠାରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ବା ଅଡୁଆ ତଡୁଆ କଥା ଆଦି ନାହିଁ । ଘରେ ପିଲାଛୁଆଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦେଖି ସେହି ନିଶା ହଜିଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରଖାଯାଇଛି । କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଲୋକମାନେ ତ ଗୀତା ଆଦି ପୁରା କଣ୍ଠସ୍ଥ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଶିଖ୍ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ କଣ୍ଠସ୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତୁମକୁ କ'ଣ କଣ୍ଠ କରିବାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ? ବାବାଙ୍କୁ । ତୁମେ କହୁଛ ମଧ୍ୟ, ବାବା ଏହା ବିଲ୍କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା । ଏହା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସମୟ ଯେତେବେଳେ କି ତୁମକୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇଥିଲି, ଆଉ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯିଏ ଏପରି ବୁଝାଇପାରିବେ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ତ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଅନ୍ୟ କେହି ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଜିକାଲି ଏପରି ବହୁତ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆବିର୍ଭାବ ହେଉଛନ୍ତି ଯିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅବତାର ନେଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟର ସ୍ଥାପନାରେ କେତେ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି କିନ୍ତୁ ଗାୟନ ରହିଛି ସତ୍ୟର ନାଆ ହଲିବ, ଦୋହଲିବ କିନ୍ତୁ ବୁଡିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ ତେଣୁ ତୁମ ମନରେ କେତେ ଖୁସୀ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆଗରୁ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାକୁ ଯାଉଥିଲ ସେ

ସମୟରେ ତୁମମାନଙ୍କ ମନରେ କ'ଣ ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଥିଲା ? ଏବେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ତେବେ କ'ଣ ଖିଆଲ୍ ଆସୁଛି ? ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ହିଁ ଶିବବାବା କୁହାଯାଉଛି, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା । କୁଟୁମ୍ବ ରହିଥାଏ ନା । ପ୍ରଥମ ବଂଶ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର, ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କର କୁଟୁମ୍ବ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ଦୂରଦେଶୀ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୂରଦର୍ଶୀ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମା କିପରି ସାରା ଚକ୍ରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସୁଛି, ଏହାର ଜ୍ଞାନ ଦୂରଦର୍ଶୀ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବିଚାର କରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଅଟୁ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିନଥିଲା ସେତେବେଳେ ଶୂଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲୁ । ଆମର ହେଉଛନ୍ତି ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ୍ ଫାଦର ଆଦି ପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ଗ୍ରେଟ୍ ଶୁଦ୍ର, ଗ୍ରେଟ୍ ବୈଶ୍ୟ, ଗ୍ରେଟ୍ କ୍ଷତ୍ରୀୟ... ତାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରେଟ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଥିଲେ । ଏହି କଥା ସବୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଦୂରଦର୍ଶୀ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି ଦୂରଦେଶର ବାସୀନ୍ଦା ବାବା ଆସି ଦୂରଦେଶର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମୋନେ ଜାଣିଛ ଆମର ବାବା ଦୂରଦେଶରୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ପରଦେଶ, ପରରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ନା । ଶିବବାବା ହିଁ ଦେବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବାବା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ରାଜ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏବେ ହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ଶେଷ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି କଥା ମନେ ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏହି ସଙ୍ଗମରେ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲୁ । ଏକଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ନେଉଛୁ । ୨୧ ପିଢ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ପୂରା ଆୟୁ । ଯେବେ ଶରୀର ବୁଢ଼ା ହେବ ତେବେ ଯଥା ସମୟରେ ଶରୀର ଛାଡିବେ । ଯେପରି ସର୍ପ ପୁରୁଣା କାତି ଛାଡି ନୂଆ ନେଇଥାଏ । ଅଭିନୟ କରି କରି ଆମର ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି ।

ତୁମେମାନେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଭ୍ରମରୀ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ କୀଟମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରାଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ କୀଟକୁ ଆଣି ବସି ଭୁଁ ଭୁଁ କର । ଭ୍ରମରୀ ମଧ୍ୟ ଭୁଁ ଭୁଁ କରିଥାଏ ପୁଣି କେଉଁ କୀଟର ତ ଡେଣା ଆସିଯାଏ, କେହି ବି ମରିଯାନ୍ତି । ଏସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉଦାହରଣ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଅଲିଅଳ ସନ୍ତାନ ଅଟ, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନୂରେ ରତ୍ନ କୁହାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନୂରେ ରତ୍ନ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରୁଥିବାରୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋର ହୋଇଗଲ ନା । ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ୟାଦ କରିବ ସେତେ ପାପ ନାଶ ହେବ । ଆଉ କାହାକୁ ବି ୟାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାପ ନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜୀବନରେ ଥାଇ ଦେହ ଅଭିମାନରୁ ମରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦେହରୂପୀ ପୁରୁଣା ଜୋତା ପ୍ରତି ଟିକିଏ ବି ମମତ୍ୱ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ କୀଟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ ଭୁଁ କରି ନିଜ ସମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିରାଶ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଆଶାର ସଞ୍ଚାର କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ପରୋପକାରୀ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ହୁଅ ।

ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ପରଖି ତାହାକୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରିବା ବା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେହି ଦୁର୍ବଳତା ରୂପୀ କଣ୍ଟାକୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସ୍ୱରୂପ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ କରିଦେବା, କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିଦେବା, ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ହୋଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା, ଯାହା ପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ନିରାଶ ଭାବ ଦେଖାଉଥିବେ, ଏହିଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଥବା ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଆଶାର ଦୀପ ଜଳାଇ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାଶ ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେବା — ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜାରି ରହିଲେ ପରୋପକାରୀ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣିର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମନେ ପଡିଲେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହେବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****